

GUMP

PES, KTERÝ NAUČIL LIDI ŽÍT

NAPSAL FILIP ROŽEK
ILUSTROVALA WERONIKA GRAY

GUMP

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Filip Rožek, 2019

Illustrations and cover © Weronika Gray, 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-492-0 (pdf)

GUMP

PES, KTERÝ NAUČIL LIDI ŽÍT

NAPSAL FILIP ROŽEK
ILUSTROVALA WERONIKA GRAY

Příběh Gumpa byl pro mě výjimečný svou opravdovostí. Záměrně ledabyle poházená slova ve větě i jakási syrovost vyprávění ve mně vytvářela dojem, že knížku píše opravdový pes Gump. Jsem rád, že můžeme být součástí tak fajn projektu, a moc bych si přál, aby příběh Gumpa naučil lidi nejenom žít, ale aby jim také otevřel oči, srdce a hlavně jim ukázal, že pes je tvor, který má také své vlastní pocity, obavy a strachy. A hlavně, že s ním nelze zacházet jako s věcí, ale musíme se k němu chovat jako k živému tvorovi.

P. S.: Po přečtení Gumpova příběhu už navíc vím, že až se na nás naši mazlíčci doma zase kouknou těma svýma „psíma očima“, budeme jim určitě o něco víc rozumět...

Petr Dobrovský s rodinou

Jsem Gump. Vlastně ani nevím, kdo mi to jméno dal, ale možná ve mně cejtil to, že jsem jinej.

Protože každá jiná bytost na tomhle světě to má v něčem jednodušší. Ale v tom ostatním, a toho je vždycky bohužel víc, i o mnoho složitější. Ona ta jinost v sobě totiž přináší i hodně starostí. Ale co jsou vlastně starosti, ty žijou jen ve světě lidí. Pro zvířata jsou to situace. A já jsem se naučil, že pokud nad situací moc dlouho přemejšlíte, tak se ten den nenajíte.

A teď vlastně jak celej můj svět tady začal. Nebudu vám vysvětlovat, že trpím utkvělou představou, že před tím, než jsem se narodil, jsem jako kometa lítal ve vesmíru. Protože skoro každěmu, komu jsem to kdy vyprávěl, tak se mi vysmál.

Musím vám říct, že pes, ještě než otevře oči, vždycky nejdřív otevře čumák. A já cejtil něco zlého. Brácha už se dlouho nepohnul. Leží pode mnou úplně tuhej. Jeho chlupy jsou najednou jako koberec. Hrubý a neživý. Jeho pach je pryč. Brácha už tu

s námi není. Ségra se vedle mě třese, a tak slabě píská. Shora do nás mlátí déšť. Ta věc kolem, zkouším ji prohryzat, potřeboval bych alespoň trochu světla. A taky se pořádně nadechnout. Na jednu to s námi hodilo. Ozvalo se praskání a něco mě dloubo do oka. Ucejtil jsem pot. Pak tam byly nohy. Teda vlastně vy lidi těm předním nohám říkáte ruce.

I jeho zarostlou hlavu jsem dřív ucejtil, než uviděl. Světlo se mi zařízlo do očí. Mžoural jsem na něj. Kdo seš? Ten chlap mě zvednul ke své tváři, po který tekla voda. Já byl už taky mokrej. Koukali jsme na sebe a pak mě dal na vozejk. Když ke mně položil moji sestru, pohladil ji. Vytáhl i našeho bráchu, ale toho tam zase vrátil. Udusil se, udusili jsme ho. Proč jsme vlastně byli v tašce v popelnici? Proč? Začínám si myslet, že „proč“ je hlavně lidský slovo. A jen lidi znaj odpovědi.

Nebe nade mnou vypadalo jako modrá díra. Díval jsem se na ně skrz roztrženou deku, kterou přes nás ten chlap přehodil.

Vozejk drkotal po dlažbě a pomalu padala tma. Jedna lampa, druhá lampa, řada lamp nad hlavama zakryla nebe. Dojeli jsme k popelnicím a ten puch mi skoro zastavil srdce. Chlap se naklonil dovnitř a vytáhl kus nedojedeného chleba.

„Moc na mě nekoukej, něco si musím najít k večeři, když tu svou dám teď tobě.“

A vytáhnul z kapsy kus gumový hnědý tyčinky. Vy lidi tomu říkáte párky. Vonělo to, a tak jsem se nerozmejšlel a začal to žrát. Hltal jsem to tak, že jsem i zapomněl kousat. Takže hned potom, co jsem to všechno sežral, jsem to hned vyblil. Štěňata totiž nemůžou párky. Ale to je vám jako hladovému štěněti opravdu jedno. A tak, jak jsem ty vyblitý kousky před sebou viděl, tak jsem je znovu sežral. Podruhý už ve mně zůstaly, ale začaly mě dost tláčit v břicho.

Ten chlap měl dobrý srdce, ale zřejmě neměl nikdy žádného psa a o štěňatech toho opravdu moc nevěděl.

Protože když ten vozejk sebou trhnul, tak jsem ty párky neudržel podruhý. Jenže místo předem jsem je tentokrát pustil zadem.

Tak už vím, jak prodává bezdomovec štěňata. Prostě si sedne a dá tě před sebe s cedulí: prodám za cokoliv.

Přišla ženská a s ní silná vůně, bylo to jak kýbl vovadlejch kytek s vodou, která už se začíná kalit. Na tu nikdy nezapomenu!

„Ten nalevo je hezčí,“ a ukázala na mě.

Ale když se ke mně naklonila, řekla:

„Ježíši, fuj, ten smrdí, není nemocnej? Dejte mi toho druhýho. Starej nám před měsícem chcípnul, a nikdo nám teď nehlídá zahradu.“

Dala chlapovi jeden papírek, chytla ségru za kůži na krku a nesla ji pryč.

„No neboj, tebe už neprodám, stejně smrdíš tak, že by tě nikdo nekoupil,“ podíval se na mě chlápek a už jsem zase poskakoval na vozejku.

Pak strčil ten papírek do kapsy a jeli jsme dál.

Vy lidi ve svém světě žijete neustálým vyměňováním, každý den vyměňujete, papírky za jídlo, papírky za věci, za všechno, a někdy mám pocit, že je vyměňujete i sami za sebe. To my psi neděláme, my tyhle papírky vůbec nepotřebujeme, pro nás nejsou důležité. Jídlo si pes obstará vždycky a pak už schází jenom láska a na ni jsou tyhle papírky krátký. My psi nežijeme život vyměňováním, my totiž když si vybereme, tak už nevyměníme. Je to takovej zvláštní pocit u srdce, přichází s důvěrou, a když tu důvěru v nás člověk jednou zaseje, tak ani bolest, ani zklamání, ani mlácení nám lásku k tomu člověku nedokáže vzít... My prostě nevyměňujeme...

Nechtělo se mi už počítat lampy, a tak jsem zavřel oči a strčil nos pod deku. Cítil jsem z ní velkej kus lidskýho prožitého života.

Ta modrá díra nade mnou už začínala tmavnout a asfaltovou silnici pod mejma nohama vystřídalala lesní cesta. Kolem jsem uviděl auta, kterejm chyběly kola, a v nich bydleli lidi jako v barákách. Na mýho chlápka pokřikovali lidi z těch baráků Bedřichu a od té chvíle to i pro mě byl Bedřich. Pro nás psy mají lidi jenom jedno jméno a jako příjmení si ukládáme jejich pach. A tenhle Bedřich smrděl trochu jako kozí bobky. Tak jsem si ho pojmenoval Bedřich Kozí bobek.

Chvíli se dívám do plamenů, chvíli na světla v té černý díře, kterejm říkáte hvězdy. Najednou jedna ta hvězda tou černou dírou prolítla. A já si řekl: to byla určitě kometa, asi se někde narodilo nový štěně.

Ta ženská, co si odnesla ségru, určitě dům má. Ale to měli ti, co nás šoupli do popelnice, taky. Musím si ještě udělat jasno, co je pro psa lepší. Jestli lidi s domem, nebo lidi, co místo do stropu koukaj večer na nebe. A nad hlavou jim svítí měsíc.

„Cos mu to dal k jídlu? Dyk je celej posranej!“

Zakřičela hodně našťvaně ženská, která tam u jednoho z aut bydlela ve stanu. Za patama jí cupitala taková hnědá psí babka, která vypadala jako nafouknutej balon.

„Dal jsem mu svý párky k večeři, ale radši jsem si je měl nechat pro sebe. Ten to snad ani nestačil strávit a už to bylo venku.“

„Ty seš prostě starej trouba.“

Na nic se mě neptala a hodila mě do kýble s vodou. Myslel jsem, že je to můj konec. Odrážel jsem se ode dna toho kýble a mával nohama na všechny strany, jako bych dostal nějakou křeč.

„Neboj se sakra! K večeři nemůžeš takhle smrdět.“ A začala mě mydlit, asi houbičkou, kterou tam používali na nádobí. Smrděl jsem najednou jak pugét konvalinek. To teda ten předchozí smrad

byl trochu lepší. Pak mě zabalila do takový huňatý deky a já se v tu chvíli cejtil nějakou poníženou.

Hnědej balonek na mě pořád civěl a mně to bylo nepříjemný.

Ale to už mi ženská podávala misku s takovejma bílejma kousíčkama a říkala tomu rejže. Bylo to suchý a bez chuti. Jako kdybych žral nic. Ale žaludek, kterej byl úplně prázdnou, se uklidnil. Jak jsem to žral, tak koukám, že ta hnědá psí bublina se na mě dívá a spokojeně se směje.

Ta ženská, která mi dala najíst, se jmenovala Veronika a její pes Lílije. Byla to taková máma všech těch bezdomovců tady. Její ruce mi voněly po rybích karbanátkách. A tak jsem jí začal říkat Veronika Rybička.

Ten den byl tak dlouhej jako celej můj dosavadní život. Lehl jsem si na tu chlupatou deku a najednou mě taková zvláštní síla začala tahat dovnitř velký černý koule. Bojoval jsem proti ní, nechtěl jsem, aby se mi zavíraly oči, ale najednou jsem je neudržel a k té černý kouli jsem šel blíž a blíž.

Vy tomu říkáte spánek, ale pro mě je to jen mrknutí oka. Ta první noc byla těžká, celou dobu jsem běžel k té černý kouli. A zvláštní bylo, že když jsem zas ty oči otevřel, tak jsem byl pořád na stejným místě.

„Bédo, ten tvůj kluk už se asi probudil, nějak se tam začíná vrtět,“ zakřičela Rybička na Kozí bobek.

„Kam jsi celou noc běžel, ty prcku?“ ptal se mě Bedřich, a přitom mě pohladil po hlavě. Ta psí hlava, to je pro nás takový magický místo. Když už toho člověka necháme sáhnout na hlavu, tak je to začátek cesty k našemu srdci. K té důvěře, jak jsem vám říkal. A Bedřich po té cestě k mému srdci vykročil.

Ono těch magickejch míst na sobě máme víc. Jedno je třeba na konci ocasu u zadku. To místo je tak nějak zvláštně propojený s očima, protože když mě tam někdo drbe, hned se mi ty oči zavírají. Ale ani břicho není špatný. Když ukážeme břicho a lehne si přitom na záda, tak je to důkaz toho, že člověk už je v tom našem srdci buď úplně, nebo hodně blízko.

Bedřich mě posadil zase na ten svůj vozejk a vyjeli jsme směr popelnice. Ten vozejk už mi přišel taky dobře, bylo to prostě takový moje auto. Ale ne jako barák na bydlení, ale auto s kolama, co jezdí! Měl jsem tam tu Bedřichovu deku s celým jeho životem a poprvé mi přišlo, že tam patřím. Najednou jsme jeli místem, kde jsem naposledy viděl ségru, a došlo mi, že tak rychle, jak jsem získal pocit, že někam patřím, tak rychle jsem ho ztratil. Koží bobek mě dneska prodá zase někomu za kus papíru. Dneska už nesmrdím a bude to rychlý. Teda nesmrdím pro lidi, sám pro sebe jo.

Začala mi bejt hrozná zima, klepal jsem se, až mi drkotaly zuby.

„Čeho se bojíš, prcku? Je ti zima?“ A Bedřich si sundal svetr a dal mi ho na záda. Zastavili jsme u popelnic a Bedřich v nich pořád něco hledal. Lidí se moc neštítel, protože po nich dojídal kousky jídla, který vyhodili. Měl jsem na to jídlo taky chuť, ale Bedřich se asi bál, že by to dopadlo stejně jako včera. V té době jsem si myslel, že pes může jíst jenom tu bílou kaši, protože jinak by se poblíl.

Celej den jsme s Bedřichem takhle jezdili mezi vysokejma barákama a mně bylo fajn. Už jsem se nebál. Usínal jsem a probouzel se, až do chvíle, kdy se ta modrá díra nade mnou zase začínala zatmavovat.

Přijeli jsme zpátky do našeho autovýho sídliště a Rybička ke mně z dálky už běžela.

„Kde jsi s ním byl tak dlouho, vždyť musí mít velkej hlad! Došla jsem důchod, tak tomu klukovi dopřeju.“

A otevřela mi pod nosem takovou plechovou misku. V tu chvíli jsem dostal ránu do nosu, jako kdyby mi na něj něco spadlo. Tak silná to byla vůně! Projelo mi to celým mozkem tam a zpátky a zastavilo se to až v puse. Moc dobře si nepamatuju, jak rychle jsem to sežral. Ale asi jsem u toho dělal něco divnýho, protože mi Rybička říkala:

„Zklidni se, mladej, nebo se zase pobleješ!“